

ENSENYAMENTS DELS QUI ENS HAN PRECEDIT

Aquest és un número de EL CANDELER especial. Ho és cada any l'inici del mes de novembre, quan aixequem la mirada allà on viuen amb Déu els éssers estimats que ens han passat al davant en el camí de la vida i que, sants i santes per la misericòrdia de Déu, intercedeixen a favor nostre. No oblidem les lliçons de la seva vida i, en conseqüència, ens encoratgem a nosaltres mateixos per deixar lliçons semblants a aquells que, després de nosaltres, segueixen la cadena de la fe i de la comunió eclesial.

Hem demanat a membres de la nostra comunitat que comparteixin amb nosaltres els preciosos ensenyaments que varen rebre d'aquelles i d'aquells que, d'una manera particular i entrañable, aquests dies troben a faltar.

També ho he volgut fer jo mateix, perquè els meus pares, Tonet i Rosita, han estat les dues persones que, més que ningú, m'han ensenyat a ser cristià, a posar Jesucrist en el centre de la vida, a ser amic dels amics, a entendre la vida com a servei, a estimar la nostra pàtria Catalunya com a la terra que Déu ens ha donat on construir el seu Regne de justícia i de fraternitat.

JOSEP BOFARULL

Homilia en l'enterrament del nostre pare Antoni, a la Parròquia de Sant Sebastià de la Canonja. Morí el diumenge 14 de febrer de 1999

La paraula que us diré és de tots els fills i filles.

Hem après molt del nostre pare, com a home, com a espòs de la nostra mare, com a home d'aquesta terra, com a cristià. Per això el que us diré té aquest to especial.

Avui és un d'aquells dies que aquell que encomanem al Pare de tota bondat ens fa el bon comentari de la Paraula de Jesús que hem escoltat.

Ell ens diu la paraula clara i coratjosa que necessitem: ens ho diu amb la seva mateixa vida.

Els seus fills us volem dir que nosaltres hem après qui és Déu, a conèixer-lo i estimar-lo en l'estimació forta i tendra del nostre pare. Una estimació, la seva, sense cansament, delicada, pacient. Hem après a anomenar Déu amb la mateixa expressió familiar, amb la mateixa actitud confiada, amb la mateixa experiència íntima amb la qual ens dirigíem al nostre pare.

Hem après a creure en Déu, en el Déu que Jesús ens revela a l'evangeli, en el Déu comprensiu i incondicional d'aquest home bo que ens mirava amb una mirada neta i transparent i ens ajudava a créixer amb un esperit de sacrifici i de generositat.

Pel pare de la terra hem rebut la vida del Pare del cel.

El pare de la terra ens ha donat l'amor del Pare del cel.

Estem plenament convençuts que Déu Pare li ha donat l'abraçada de la vida eterna, que ha acollit amb goig el que l'havia representat tan bé en una llarga vida, madurada en el treball de la terra, en la fidelitat a l'esposa i a la família, en el servei als altres, en l'amor al poble i al país, en l'interès per totes les bones causes. Una vida que ja tenia gust d'eternitat.

Ell havia escrit en una carta que el que fa més feliç un home és tenir fills i sentir-se estimat per una dona. Per a ell aquest va ser el camí de la fe i de la vida cristiana, de fidelitat i generositat al màxim de les possibilitats humanes.

Us diem tot això perquè estem contents d'haver tingut un pare com ell. Però, sobretot, perquè tots hem tingut la sort d'haver conegut un cristià com ell, que ens diu que viure cristianament fa feliç i fort, que pregar i confiar en Déu ajuda a superar tots els cansaments, les dificultats i decepcions, que perdonar i tenir un esperit pacífic uneix les famílies i fa avançar el nostre poble.

No calen gaires paraules quan parla la vida. Les paraules són entenedores i convincentes, quan parla la vida.

Només qui mira els altres, tots els altres, amb humilitat i transparència, pot mirar Déu cara a cara, i ser, tot ell, il·luminat per la seva llum eterna.

Que el Pa de la Vida que el va alimentar tantes vegades i que ell va repartir amb tanta fe, ara sigui per a nosaltres força per al camí d'aquesta vida, ens enforteixi en la prova, ens animi en el dubte, ens anticipi la taula fraternal a la qual Déu Pare convida tots els seus fills i filles.

**Paraules dites al final de la celebració de l'eucaristia del funeral de ROSA VECIANA, en el moment del comiat.
Morí el 22 d'agost de 2002.**

Tota la família, fills i néts de la Rosita us volem agrair de tot cor la vostra companyia tan afectuosa, que ens dóna fortalesa, el vostre condol, que ens fa veure el molt que hem rebut de la mama, i sobretot la vostra pregària, que ens ajuda a creure que ella té la vida plena i feliç que Déu Pare dóna als seus fills.

Ho creiem fonamentats en la paraula de Jesús: la seva força i l'autoritat ve del seu amor i de la coherència de la seva vida.

Ella ha mort carregada amb vuitanta-dos anys d'edat, de treballs i de preocupació pels altres expressada a la seva manera, i sobretot carregada per l'enyorança del seu home, el Tonet, que tant estimava.

Ha rebut el confort de la fe cristiana que alimentava amb l'eucaristia de cada dia, al seu lloc concret d'aquesta església, amb la pregària i la visita als malalts, amb la relació senzilla i tendra amb tantes persones, una fe enfortida pel sagrament de la santa unció

que havia rebut algunes vegades amb una devoció que emocionava.

En ella hem vist algú que té el pensament de Crist.

Era una dona senzilla, una cristiana normal, que ha fet de la fidelitat al seu home, als seus fills i família, a Déu... el camí vers la Vida per sempre.

Recollim el seu testimoniatge com un ensenyament que no podrem oblidar mai.

Gràcies a tots.

Quan un familiar estimat se'n va a una altra vida, la pèrdua és gran i molt dolorosa, però ens deixa alguna cosa que té un valor immens "els records".

Si ens submergim dintre d'aquests records trobem que ens donen tranquil·litat, serenor, humilitat, senzillesa, perquè nosaltres no ens podem creure que som millors que els altres. A la meva mare la retrobo estimant els altres més que a ella mateixa i Jesús em dona aquesta certesa que ens tornarem a trobar. LP

En aquestes dates mirar endarrere i recordar tots els qui ens han estimat, sempre és dolorós i és així perquè els sentiments, siguin com siguin, hi són, vénen quan menys els esperes i llavors sentim enyorança. Però nosaltres tenim una cosa tan preciosa com és la ¡FE! una fe que ens mou a veure les coses des de una altra perspectiva i viure la vida amb una gran esperança fins arribar al final del camí, al final de la vida i trobar-nos amb la nostra realitat, l'alegria de la ¡PASQUA! LdR

Pels pares vaig rebre el sagrament del Baptisme i em van educar en la fe ensenyant-me a compartir, estimar i respectar a tothom. Qualsevol cosa m'ho recorda i sempre són presents en la meua vida. Per la fe espero retrobar-nos gràcies a l'amor de Crist que ens va prometre un cel nou i una vida nova. MSa

De molt petita la meua àvia em va portar a l'església on vaig els sagraments, em va ensenyar a pregar i a créixer en la fe. Ara penso que és al cel i que prega per mi. MSe

Qui va marcar molt la meua vida va ser una germana del meu pare que em va acollir, em va fer gran i em va educar en la fe. Va ser ella qui per la seva fe em va portar a l'església per rebre els sagraments. Sempre em deia que confies en l'amor de Déu i que compartís la meua vida amb els altres. Em va marcar el seu exemple de fortalesa. Avui encara és present en mi, viu en mi i segur que prega perquè un dia ens puguem retrobar. AG

El seu amor, la seva bondat, el seu compartir i el seu exemple es fan present en la meua vida i m'ajuda a viure la fe sabent-nos membres de la bondat de Crist ressuscitat que ens portarà a participar de la vida eterna. NR

Una sensació de pau, d'amor, de perdó i de vida de comunió tot fent camí cap a la casa del Pare. ET

Els nostres avantpassats estan en la plenitud de l'amor misericordiós del Senyor. M'han transmès la fe de Jesús ressuscitat basada i fonamentada en la caritat i l'amor als altres ajudant-los a fer el bé. Recordo el missatge dels meus avis que em deien: En la vida el que val la pena és fer el bé estimant els altres. Per això si vivim, vivim pel Senyor, si morim, morim pel Senyor, en la vida i en la mort som del Senyor. El millor record d'ells és tenir-los presents en tot allò que ens han transmès i ens han fet créixer en dons i virtuts per torbar aquella pau interior per mitjà del seu exemple. PS

ENSENYAMENTS DELS QUI ENS HAN PRECEDIT

Tot fent memòria, d'aquells que ja no hi son. M'arriben els records d'algú que tenia la caritat per bandera, un sentit recte de la honestat començant per ell mateix, era conseqüent amb els seus actes. I es mostrava sempre amable amb tothom. Tot el que em va deixar, va ser un exemple d'una vida recta, i el seu sentit d'estimar, més enllà d'un mateix. *AM*

Avui es el dia que recordem als nostres familiars i amics ja traspasats, amb pena per que ja no podem gaudir de la seva companya, però també amb la confiança que tenim els cristians en el retrobament final de les nostres ànimes, ens ajudi que aquest dia sigui no tan sols de dolor sinó també de esperança. *RV*

La festa de Tots Sants ens ajuda a sentir-nos més a prop de totes aquelles persones que hem estimat i ja no estan entre nosaltres.

La reflexió, el record i la pregària ens fan sentir agraïts a tots ells per la seva vida esforçada, per l'exemple que ens van donar i pel testimoni de fe que ens van deixar.

Per l'oració ens sentim en comunió amb elles i demanem a Déu que perdonats de culpes gaudeixin del repòs etern i que ens puguem retrobar tots a la Casa del Pare. *MP*

La pèrdua d'un familiar més o menys a tothom ens produeix pena, tristesa, enyorança, una gran buidor i un sentiment de culpabilitat al no poder-lo acompanyar en el moment del seu traspàs. Però això no és ben bé així quan en aquest moment pots tenir les seves mans entre les teves; llavors intentes transmetre-li el teu amor i 'perquè no se senti tan sola per emprendre el camí de l'eterna albada al costat de Déu; la seva cara s'asserena i llavors, feliç, li tanques els ulls plorant.

Per uns moments tornen els sentiments de sempre, però quan vaig repetir allò de que no he pogut fer res per ella... llavors, sense saber per què em vaig veure envaïda per una força tan gran que em va girar el sentit de culpabilitat i vaig adonar-me que havia fet tan per ella que agraida, m'havia transmès la fe i la força del seu esperit i em vaig sentir capaç de fer qualsevol cosa. Sempre recordaré aquesta experiència tan enriquidora. *RA*

Del passat queda el record de la seva vida, la seva abnegació i exemple, amb el reconeixement i l'agraïment pels seus ensenyaments i tot el que van fer. En el present, la disposició personal per intentar copsar el gran missatge immers quan proclamem la nostra creença en la comunió dels sants. De cara a l'esdevenidor, l'esperança cristiana en un definitiu retrobament. *SC*

El missatge més concret és la vida. La vida que continua, que es fan presents constantment i que dona un nou sentit a tot el que ens envolta. La sacsejada que suposa la mort d'un familiar ens fa viure d'una manera més precisa deixant-nos constància de les coses més importants d'aquesta vida, l'estima per ells i pels qui ens rodegen. *LAO*

La gran incògnita de la mort inspira a qualsevol persona una por natural perquè ens apaga els sentits i ens llança al abisme d'un gran silenci. Per això procurem no pensar en ella i defugim tot allò que suposi percebre la separació de la vida.

Però pel cristià la mort es la pau i el triomf del gran combat de la vida i a la vegada l'etern repòs. El creient sap que amb la mort del cos el "gran retrobament" es imminent, que amb el trànsit TOT COMENÇA: es la porta a l'opció de Déu per la qual ha viscut i a la gloriosa certesa de la Resurrecció que té.

Un pensament, una oració pels qui ens han precedit en aquest camí, es la manera d'entrar en comunió amb ells i una commemoració de tots els fidels difunts. *JMS*

Diuen els experts que aprenem per imitació-observació i des de ben petita els meus pares em van oferir un testimoni del que significa ser cristià. Em van ensenyar a anar a missa, a resar les primeres oracions, ...

Ja de més gran, les seves explicacions van completar aquest testimoniatge i poc a poc vaig anar descobrint el que era creure en Déu. Si faig balanç, del seu missatge em quedo amb la importància de valorar molt la vida i amb la d'ajudar a les persones del nostre voltant. Crec que ells, allà on es troben en aquest moment, també m'han donat forces per tirar endavant. *CS*

LA PREGÀRIA

I LES MISSES PELS DIFUNTS

L'Església sempre ha assegurat la seva fe en la "Comunió dels sants", que vol dir que hi ha vincles misteriosos però reals entre els qui seguim en aquesta vida terrenal i els qui, havent mort, viuen en la vida eterna, a la casa de Déu Pare, que anomenem el cel. Afirmant aquesta profunda i invisible vinculació entre ells i nosaltres, reforcem la nostra esperança que, un dia, el Senyor també ens conduirà a nosaltres a aquesta vida plenament feliç amb Ell.

Per això l'Església des de sempre ha honorat la memòria dels difunts i ha ofert sufragis per ells. Per això prega, convençuda que aquesta pregària *no sols pot ajudar-los a ells, sinó que també pot ser eficaç la seva intercessió per nosaltres*. Pels difunts demanem que els sigui perdonats els pecats.

Sense cap dubte, la millor pregària és la celebració de l'Eucaristia, la Missa. La pregària eucarística, conté la pregària d'intercessió per tots els fidels difunts.

Sempre per tots. Encara que es mencioni el nom d'algun difunt o difunta en particular, la pregària és sempre a favor de tots els qui han traspassat.

La Missa en cap cas és per un sol difunt. Ni tan sols la Missa celebrada en l'enterrament d'un difunt o difunta, en la qual, la comunitat parroquial acompanya, dolguda i esperançada, una família que ha perdut un ésser estimat.

Quan es demana la pregària per un difunt concret en una Eucaristia ordinària (és diu *intenció de la Missa*) és raonable que aquest pugui ser anomenat. L'almoina que es dóna (fixada pel bisbat, actualment, en 10 €), evidentment no paga la Missa (que no té preu ni es pot valorar en diners), és només un donatiu.

Calendari d'ACTIVITATS

- Del 7 al 23 de novembre, a la sala sant Roc de l'IEV "*Exposició biogràfica i bibliogràfica sobre Carles Cardó*"
- Dijous 13 de novembre, a les 9 del vespre, reunió del Ple del Consell Interparroquial de sant Joan, sant Antoni i el Carme.
- Dissabte 15 de novembre, de 10 a 2 del migdia i de 2/4 de 5 a 2/4 de 8 de la tarda, a la sala d'actes de l'IEV "*Seminari sobre la persona i el pensament de Carles Cardó*".
L'assistència és gratuïta, però cal la prèvia inscripció a la secretaria de l'IEV o a la parròquia de sant Joan.
- Diumenge 16 de novembre, diada de Germanor, col·lecta per l'autofinançament de l'Església.
- Dissabte 22 de novembre, tot el dia, *Pelegrinatge de les famílies de la Catequesi a Tarragona*, tots junts amb autocar.
- Dissabte 22 de novembre, a les 6 de la tarda Trobada d'intercanvi de totes les parelles que varen seguir el Curs Arxiprestal de Preparació al Matrimoni.
- Dilluns 24 de novembre, a les 9 del vespre, reunió de l'Agrupació de Confraries i Germandats de Setmana Santa.
- Dimarts 25, a les 8 del vespre, trobada de formació de lectors i monitors.
- Diumenge 30 de novembre, I diumenge d'Advent.